

Motion till riksdagen

1988/89:L405

av Mona Saint Cyr (m)

Äktenskapsbalkens bestämmelser om bodelning

Den nya äktenskapslagen utgår ifrån att män och kvinnor är jämställda. Är det troligt, att makarna äger lika mycket, tjänar lika mycket, har samma ATP och lika stora pensionsförsäkringar? Verkligheten talar ett helt annat språk. I vissa fall har lagarna i stället ökat orättvisorna mot kvinnorna. Så t.ex. kommer lagstiftarens intentioner på skam, vad gäller fördelningen mellan en ekonomiskt starkare och en ekonomiskt svagare make vid ett äktenskaps upplösning.

Vid en skilsmässa delas egendomen i princip mellan makarna. Genom s.k. illojala transaktioner kan emellertid den ene av makarna smyga undan pengar från bodelningen. Den förfördelade kan då begära jämkning. Om då transaktionen gjorts mer än ett år tidigare, kan den förfördelade ingenting göra. Ett sådant förfarande medelst illojala transaktioner medgav inte den tidigare lagstiftningen på familjerättens område.

Traditionellt är det kvinnan som i dessa sammanhang är den svagare parten – och kommer troligen så att förbli under överskådlig tid. Det är alltså mot henne, som 1987 års lagstiftning slår. Den nya lagen "skyddar" sålunda den "rikare" och förutseende parten. Skyddet för den svagare parten behöver därför vara obegränsat i tiden. Rättvisa skapas mellan makarna i detta avseende först om jämningsregeln ändras så att skäliga bodelningar kommer till stånd.

Utskottet har vid tidigare behandling velat avvakta tiden och erfarenheter-na av lag och jämningsregel. Kritiken har inte tystnat, varför en korrigering av gjord ändring i tidigare lagstiftning är motiverad.

Hemställan

Mot bakgrund av det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag till ändring i äktenskapsbalkens bestämmelser om jämkning vid bodelning i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 17 januari 1989

Mona Saint Cyr (m)

